

РЕШЕНИЕ

№ 788

гр. София, 10.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 02.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

като разгледа дело номер **7996** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е пода на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл.87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. Х., гражданин на П., лице от мъжки пол, [дата на раждане], ЛНЧ [ЕГН] против Решение 3492/05.06.2019 г. на председателя на ДАБ – МС, с което е постановен отказ да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

Иска се от съда да постанови отмяната на решението като неправилно и незаконосъобразно по изложени съображения. В жалбата се твърди, че при приемането на решението не е съобразен факта, че жалбоподателят е в брак с лице с българско гражданство, двамата били щастливо женени повече от 5 години, а съпругата му молела да бъде допусната до участие в процедурата по предоставяне на статут. Също не бил съобразен факта, че екстрадицията на жалбоподателя ще доведе до опасност за неговия живот предвид факта, че районът в който живеел бил населен с талибани, лица, които преследвали пакистанци, излезли извън пределите на страната и пребивавали в Европа.

Пред съда жалбоподателят поддържа жалбата лично и чрез упълномощен адвокат И., като претендира основателността ѝ. Иска се от съда да постанови отмяната на оспорения акт по съображение, че същият се е завърнал в П. необезпокояван, пребивавал известно време там, обяснил е на интервюто, че не е бил притесняван, не е имал опасения за живота и здравето си, доколкото не се движил навън. В този смисъл той не е имал досег с агентите си на преследване, от една страна, а от друга, същите

не са имали възможност да му навредят. Тези обстоятелства не следвало да бъдат тълкувани в негова вреда. Претендира издаването на оспореното решение в нарушение на чл.35 АПК и чл. 75, ал.2 ЗУ, тъй като липсвали мотиви за изложените опасения – смесен брак, брак с българска гражданка. В П. се прилагало Шериатското право, за т.н. „престъпления на честта“ лицата нямали възможност да се обърнат към властите за защита. За да бъде признат брака с немюсюлманин се изисквало съпругът да приеме исляма. Последното било една дискриминационна и унижителна мярка и не можело да се изисква съпругата му да бъде заставена да промени религията си. Съществувал риск за нарушаване на целостта на семейството на жалбоподателя, а доколкото изтъкнал проблеми, които наистина могат да бъдат оценени за основателни, то съществувал риск за него и член на семейството му, в случай, че се завърне в П..

Жалбоподателят – лично, заяви пред съда, че не толкова религията на съпругата му, а обстоятелството, че не е от пашунския етнос, бракът му не би бил приет от неговата общност, която била много стриктна по отношение на връзки и бракове извън общността. Изтъква и проблема, че е живял извън страната, а ако се завърне, щяло да има съмнение дали не е свързан с други страни и дали не е агент, за които съмнения имал предвид общността му.

Ответникът – председателят на ДАБ чрез юрк. С., оспори жалбата изцяло, като претендира законосъобразност оспореното решение. Изтъкна пред съда, че чуждият гражданин е пътувал многократно в различни европейски държави от 2011г. насам, като е учил висше образование в Л., пътувал е в Германия, Б., България, Гърция, О., освен това се е завръщал за продължителен период в страната си на произход П. и не е имал проблеми с официалните власти. Съобразно представената справка за П., то се позволявало сключването на брак с немюсюлманин. Исква от съда да вземе предвид предвиденото по чл.13, ал.1, т.11 ЗУБ – относно срока, в който лицето е поискало закрила, предвид, че пребивава в страната от 2014г. Относно общата обстановка в П. иска да бъде прието, че същата сама по себе си не е основание за предоставяне на международна закрила.

Прокурорът представи заключение за неоснователност на жалбата.

По делото са приети доказателствата по административната преписка и допълнително актуална справка за ситуацията в П., актуална към 03.10.2019г., както и към 22.11.2019г. за спазване на човешките права и конкретно за рисковите групи "пашун и указанията на ВКБООН относно критериите за оценка на лицата търсещи закрила.

Съдът като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, от фактическа и правна страна приема за установено следното:

По допустимостта на жалбата:

Решението е връчено на 17.06.2019 г., а жалбата до съда е депозирана с дата 01.07.2019 г., видно от доказателството на л.14 по делото. Изрично в решението е указан срокът за оспорване пред съда - 14-дневен от връчването на решението, предвиден по чл.87 ЗУБ.

По фактите:

Жалбоподателят е подал молба за международна закрила с вх.№ РД 09-97/16.01.2019г. на РПЦ - С. до председателя на Държавната агенция за бежанците. Самоличността

му е приета за установено въз основа на валидни национални документи, че е лице с имена А. Х., лице от мъжки пол, у [дата на раждане] в [населено място], П., гражданин на П., етническа принадлежност пашун. За социалният му статус в регистрационния лист е посочено, че по вероизповедание е мюсюлманин - сунит, по професия финансов счетоводител със средно образование, има съпруга, българска гражданка, има майка в П. заедно с един от братята му и двете му сестри, за двама от братята си е посочил, че се намират в чужбина.

На проведеното лично интервю по молбата за закрила, жалбоподателят е заявил следното:

- Напуснал е П. със студентска виза през 2011г. за [населено място], Великобритания, а след това през юни 2014г. пристигнал в България легално с българската гражданка Н. А., след месец престой, се завърнал в П. легално, където кандидатствал за издаването на българска виза тип Д, в представителството на страната в И..

- През април 2015г. се завърнал в България легално, получил карта за дългосрочно пребиваване въз основа на сключен брак с българската гражданка - на 17 юли 2014г. През 2015г. заминал за Гърция, за подновяване на паспорта си, а през месец ноември 2015г. със съпругата си заминал за Л., където живели 8 месеца, където завършил образование по специалност бизнес -мениджмънт. След това се завърнал в България за подновяване на личните документи.

- През 2017г. отново кандидатствал за подновяване на документите си, като го е направил лично, а след подаването на документите от полицията дошли за проверка в дома му в П., по време на което съпругата му била в болница, а той не бил в дома им. В резултат на това получил отказ за подновяване на картата му и е имал нарочна заповед да напусне страната след 14 дни, а жалбата срещу заповедта била отхвърлена от съда. На 02 януари 2019г. от полицията дошли в дома му в П. и заявили, че до 14 дни следвало да напусне страната, вследствие на което жалбоподателят подал молба за зарила до ДАБ - МС.

- Също е заявил, че не е работил, в П., живял в [населено място] със семейството си - родителите си, братя и сестри.

- Относно причините за искането за закрила е посочил, че в П. е участвал в статистическа кампания по преброяване на населението и статистика за финансовите потребности на населението - в [населено място] и за периода 2010-2011г. във връзка с участието си в кампанията, получил 3 телефонни заплахи от неизвестна радикална организация и веднъж при него дошъл човек, който му казал да не прави подобни неща, тъй като можело да има проблеми след това. Смята, че племенните групировки смятали участниците в проучването и за американски шпиони, въпреки че кампанията била организирана от правителството на П.. След посочените заплахи - по телефона и лично от конкретно лице, жалбоподателят не е получавал други обаждания, също сменил работата си и започнал да обмисля напускането на П. за да продължи обучението си, получил подкрепа от родителите си за образование в чужбина.

- Също жалбоподателят е заявил, че в П. би имал проблеми заради брака си с българска гражданка и не могъл да живее със съпругата си там, посочил е далечен роднина, който след завръщането си от Великобритания е бил отвлечен и освободен срещу откуп. Културата в П. била различна, и съпругата му не би могла да живее там, почти 10 години бил извън страната си. За завръщането му през 2014г. за период от около 8 месеца е посочил, че баща му бил много болен и отишъл да се грижи за него. Месец и половина след като е получил българска виза, но нямал проблеми в периода

на пребиваването си в П..

-Жалбоподателят е заявил, че не е арестуван, нито осъждан.

Жалбоподателят е представил в хода на производството заверено копие на удостоверение за граждански брак с българската гражданка, издадено от [община] с дата 17.07.2014г. Няма данни за родени деца от брака.

С оспореното по делото решение № 3492/05.06.2019г. председателят на ДАБ е обсъдил заявеното от жалбоподателя на личното интервю, както и данните за него, като е прието, че твърденията на молителя не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по чл.8, ал.2-5ЗУБ както и риск за бъдещо и такова. За ситуацията в П. е приобщил по преписката За ситуацията в П. и се е позовал на данните по Справка вх.№ МД -103/08.02.2019г. на

Горните данни за жалбоподателя, са обсъдени в мотивите на решението на председателя на ДАБ, като на основание твърденията на молителя, че не е имал никакви персонални проблеми с официалните власти в П. - не е бил арестуван, съден или осъждан, няколкократно е напуснал страната си легално, като също така е преиздавал пакистанските си документи от официални представителства на страната без да е имал проблеми с тези си действия, е формирал извод, че твърденията на молителя не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Причината за напускане на страната му по произход е свързан с продължаване на образованието в чужбина.

Въз основа на данните за жалбоподателя органът е формирал извод, че същият не се нуждае от закрила, тъй като е мигрант по смисъла на § 62, Глава II от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците: мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Ж. конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец. Според органа, ако в действителност се е нуждаел и е търсел закрила би следвало да го е направил при първата налична възможност. В подкрепа е изтъкнал, че това не било сторено при пристигането му във Великобритания нито четири години по-късно на територията на Република България. Органът е съобразил, че молбата за закрила е подадена едва след като е било отказано издаването на документи за пребиваване в страната, според отговора на жалбоподателя на проведеното интервю от 28.01.2019г., заявено изрично като причина за подаването на молбата за международна закрила.

По тези съображения органът е приел, че няма причини, обуславящи необходимостта от предоставяне на международна закрила по чл. 8 от ЗУБ.

Органът също е формирал извод, че не са налице и предпоставките за хуманитарен статут по чл.9, ал.1 ЗУБ, в това число според критериите по решение на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и понятията „смъртно наказание“, „екзекуция“ и „изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход“, използвани в чл. 15, б. „а“ и „б“ от Квалификационната директива или чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ, обхващат ситуации, в които кандидатът за субсидиарна закрила е изложен на риск именно от конкретен вид посегателство. Органът е съобразил, че посегателствата, формулирани в чл. 15, б. „в“

от Директивата, респективно чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, състоящи се от „тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя“, обхващат по-общ риск от посегателства, а не конкретни актове на насилие, тъй като заплахата е заложена в ситуацията на въоръжен вътрешен или международен конфликт. В тази връзка е прието, че жалбоподателят не е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт, по съображение, че от страна на чужденеца не са направени обосновани твърдения, които да попадат в приложното поле на чл.9, ал.1 ЗУБ.

Органът е извършил преценка на актуалната ситуация в П., въз основа на данните по справка с вх. № МД-103/08.02.2019 г. за П., изготвена от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС, като е прието, че не се установяват основанията за предоставяне на хуманитарен статут, според даденото тълкуване в решенията на Съда на ЕС от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 и от 30.01.2014 г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл. 15, б. "в" от директива 2004/83/ЕО, относими към чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Формиран е извод, че се касае за ограничени инциденти, които имат определени цели, но не са в състояние да предизвикат масов ефект, положението по отношение на сигурността в страната продължава да е стабилно. Цялостната обстановка на територията на страната по произход на жалбоподателя не достигала до границите на въоръжен конфликт, по смисъла на международното право, положението по отношение на сигурността в страната продължава да е стабилно. В конкретния случай нямало добре обоснован страх от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота на лицето, от данните за П. не се установявало изключително висока степен на безогледно насилие, и за чужденеца съществувал реалната възможност да се завърне и да живее в държавата си по произход. По тези съображения е прието неприложимост на основанието по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

В заключение, по съображения, че за жалбоподателя не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл. 9, ал.1 – ал. 3 от ЗУБ, установявали се положителните предпоставки и липсвали данни за отрицателните предпоставки по чл. 9, ал. 4 и 5 от ЗУБ, е формиран извод, че не следва да се предостави хуманитарен статут. Също посочените лични мотиви за желанието му да живее в Република България не можело според органа да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставянето на статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, прието е, че не са налице и основанията за международна закрила по чл. 8, ал. 9 и чл. 9, ал. 6 от ЗУБ.

Освен обсъденото за предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ, органът се е позовал и на становището на Държавна агенция „Национална сигурност“ от 18.02.2019 г., с което възразява на А. Х. да бъде предоставена закрила в Република България. Посоченото в писмото на агенцията, че ДАНС разполага с информация, според която А. Х. представлява заплахата за националната сигурност на Република България, е преценено като обвързващо при преценката на молбата за международна закрила. Посочено е, че становището изхожда от специализиран орган за контраразузнаване и сигурност, чиято основна мисия е разкриване, предотвратяване, пресичане и неутрализиране на заплахите за националната сигурност, и в този смисъл установяването, че лицето е заплахата за националната сигурност е извършено от компетентен орган. Прието е, че в конкретния случай по отношение на търсещия закрила са налице основанията по чл.

12, ал. 1, т. 6 и чл. 12, ал. 2, т.4 от ЗУБ, според които на чужденец, за когото има сериозни основания да се предполага, че представлява заплаха за националната сигурност, не се предоставя статут на бежанец или хуманитарен статут.

Пред съда за ситуацията в П. са събрани допълнителни доказателства – за общата ситуация в страната, както и за

1) спазване на човешките права по отношение на рисковите групи „пашун“, които са сключили граждански брак с чужденец, има ли кръвна вражда спрямо чуждия гражданин и съществува ли опасност за него ако се завърне със съпруга в П. - справката на л.98 от делото

2) за последните указания на ВКБООН относно критериите за преценка на молбите на търсещите закрила, справката на л.117 от делото.

При така установеното по фактите, съдът формира следните правни изводи:

Оспореното по делото решение е издадено от компетентен орган, предвид правомощията на председателя на ДАБ по чл.75, ал.1, т.4 ЗУБ.

Оспореното по делото решение от формална страна е издадено в предвидената писмена форма, има необходимото съдържание, в това число фактически и правни основания за издаването му, предвид изискванията по чл.59, ал. 2 АПК и чл. 75, ал.2 ЗУБ.

По спазването на процесуалните правила

Спазена е процедурата по разглеждането на молбата за международна закрила в производство по общия ред, тъй като е съставен регистрационен формуляр, Евродак-дактилоскопна карта, изпратено е писмо до Държавна агенция Национална сигурност с искане за становище и получено **отрицателно такова**, което е обсъдено подробно и взето предвид в оспореното по делото решение.

В хода на производството не са нарушени права на жалбоподателя, доколкото същият е могъл пълноценно да участва в него чрез преводач от разбираем за него език – урду, на който език са му връчвани и указания за правата и задълженията на лицата, подали молба за закрила в Република България.

Освен това указанията на езика урду са връчени в присъствието на преводач, проведено е лично интервю в присъствието на преводач, по преписката е приложена и органът е взел предвид информацията за страната по произход а жалбоподателя – П..

Указанията включват и задължението на кандидата за статут да представи доказателства, както и за хода на производството, ролята на личното интервю и възможността по време на провеждането му да обоснове молбата си за закрила, да оказва съдействие на длъжностните лица, съдържа се и списък на организации, предоставящи социална и правна помощ на чужденци, част от указанията.

Във връзка с тежестта на доказване, съдът съобрази, че съгласно чл. 4, параграф 1 от Директива 2011/95, държавите членки могат да преценят, че е задължение на молителя да предостави във възможно най-кратък срок всички необходими елементи в подкрепа на своята молба за международна закрила.

Член 4, ал.5, буква а) от същата директива изисква кандидатът за убежище да положи всички реални усилия за да обоснове своята молба, а буква б) от същата разпоредба - **изисква „задоволително обяснение за липсата на останалите относими елементи“**. Съгласно параграф 196 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статута на бежанец на ВКБООН, тежестта на доказване е споделена между молителя и интервюиращия орган, при отчитане на общия правен принцип, тежестта да докаже фактите се носи от лицето, подало молбата за закрила. Изискването за доказване на твърденията не трябва да бъде прилагано толкова стриктно с оглед на трудностите на доказване, присъщи на особеното положение, в което се намира кандидатът за статут на бежанец.

Посочените правни положения относно тежестта на доказване са предвидени по националното право. В чл. 6 от ЗУБ е предвидено, че компетентните органи по същия закон - длъжностни лица в Държавната агенция за бежанците, установяват всички факти и обстоятелства от значение за производството за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут и оказват съдействие на чужденците, подали молба за такъв статут. Съгласно чл.63а, ал.2 от ЗУБ, чужденецът е длъжен да представи своите доказателства до произнасянето по молбата му, като в случай че не ги представи, произнасянето се извършва без тези доказателства, предвидено е и задължение да предаде всички притежавани документи за самоличност и за пътуване до територията на страната-чл. 30, т. 2 ЗУБ.

Правомощието на органа по чл. 6 от ЗУБ служебно да събере доказателства е реализирано в хода на проведеното интервю, чрез проучването на информация за страната на произход и преценката на доказателствата. В казуса по делото интервюиращият орган е упражнил правомощието си по посочената разпоредба като е съдействал в необходимата степен за изясняване на относимите към предоставянето на закрила твърдения, в това число е осигурил преводач. Така интервюиращият орган се е уверил, че здравословното състояние на чужденката позволява провеждането на интервюто, задал е допълнителни въпроси за уточняване на твърденията, съставил е протокол, в който се съдържат зададените въпроси и изявленията, подписани са от жалбоподателя и преводача, удостоверено е, че текстът е преведен на разбираем език и не са съществували пречки при комуникацията. По време на производството жалбоподателят е имал възможността и представил доказателства в подкрепа на твърденията си, които са преценени в оспореното решение, обсъдени по фактите от съда.

В случая обаче, видно от данните по делото, не може да се направи извод, че жалбоподателят е бил в невъзможност да предостави каквото и да е доказателство в подкрепа на твърденията си, такава невъзможност не се и твърди. Освен това всичките доказателствени искания от негова страна са уважени от съда и приети съответните доказателства. Следователно, тежестта да докаже твърденията си, на които основава жалбата до съда, е изцяло на жалбоподателя.

В тази връзка следва да се отбележи, че дори и след приемането на двете справки за ситуацията в П., в това число по специфичните въпроси, повдигнати от жалбоподателя пред съда – относно продължителния му

престой извън страната и бракът му с лице, което не принадлежи към пашунския етнос, както и данните за брака му с българската гражданка, не са направени допълнителни искания, макар и да не се съдържат данни по всички повдигнати въпроси. Жалбоподателят е бил защитаван и от адвокат по делото.

От всичко изложено следва, че твърденията на жалбоподателя, че ще бъде подложен на преследване и засягане на човешките му права, които не са потвърдени от публични данни от достоверни източници, не следва да се прилага принципа за преценката им - при съмнение в полза на молителя.

По материалната законосъобразност на решението:

Обосновано е прието, че жалбоподателят е пълнолетно лице, гражданин на П., по отношение на който липсват твърдения и данни за заплаха за живота и сигурността му в страната му по произход, относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставянето на закрила като такъв по смисъла на чл.8 от ЗУБ. В резултат осъществена в пълнота преценка на данните по административната преписка, интервюиращият орган е постановил обжалвания акт, като правилно е приел, че за кандидата не са налице предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ, тъй като заявените от него причини не са относими не попадат в приложното поле на ЗУБ, в това число и към предоставянето на хуманитарен статут. Правилно е приетото, че посочените факти са от личен характер - икономически причини, които определят жалбоподателя като мигрант.

Изложените факти не съдържат твърдения за наличие на конкретна заплаха за живота, сигурността и свободата на жалбоподателя поради насилие, възникващо от ситуации, като въоръжен конфликт, нито за опасност от наказание, изтезание или други форми на нечовешко или унижително отношение. Изводите на административния орган се подкрепят изцяло от данните по справката от Дирекция "Международна дейност" на ДАБ, представляваща официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му, фактите по която не са опровергани. Справката на същата дирекция за ситуацията в П. към 15.09.2019г. обсъдена от органа, не дава основание за друг извод - нито за общата обстановка в П., нито за съществуването на лични заплахи за жалбоподателя поради етническата или религиозната му принадлежност или други причини, относими към предоставянето на международна закрила.

Що се касае до общата ситуация в П. – справката на л. 98 от делото, то същата не е изменена съществено, също са налице спорадични инциденти с определени цели, не може да се определи като ситуация на въоръжен конфликт. Ситуацията по отношение на сигурността и опазването на общественения ред може да се определи като стабилна и контролирана от правителството без данни за военен конфликт или безогледно насилие. Също видно от данните и във втората справка на л. 117 от делото, намалели са случаите [на жертви от терористични актове, като към 23 декември 2018 г. смъртните случаи свързани с тероризъм са 686, в сравнение с 1260 общо смъртни случаи

през 2017 г. Следователно, не са налице данни, относими към предоставянето

на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ.

Не са налице и основания за лични заплахи и риск за живота на лице, принадлежащо към етноса пащун само поради брака му с лице извън този етнос, което основание се поддържа от жалбоподателя изрично пред съда. Така според втората приета пред съда справка, брак като този на жалбоподателя не е изключен:

„В П. въпросите на семейното право, включително брака, се регулират ' предимно от некодифицирано ислямско или шериатско законодателство, при спазване на законовите разпоредби, за членове на мюсюлманското население. Според Мула, текст на ислямския закон, който често се цитира от висшата съдебна система на П., „[а] мъжът мюсюлманин може да сключи валиден брак не само с мюсюлманка, но и с К.“, което означава изповядващ християнска или еврейска религия. Бракът с политеисти и поклонници на идоли или огън не се счита за валиден. (...)

Правила съществуват и за ситуации, в които единият от брачните партньори от немюсюлманските семейства преминава към исляма. (...)

Данни за преследване или посегателство срещу лице, което е в брак с лице от различен етнос няма.

Също няма данни за преследване или посегателства срещу лице, само на основание, че е пребивавало продължително извън П..

Наведените в жалбата оплаквания са неоснователни, жалбоподателят не е въвел твърдения и по административната преписка не съдържат данни за наличието на предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ да му бъде предоставен статут на бежанец и хуманитарен статут.

Причините му да напусне страната си по произход са изцяло икономически, от личен, социален и битов характер, тъй като жалбоподателят е ясно е заявил целта си да напусне П. - - за да учи със студентска виза за [населено място], с тригодишна виза. Молбата му за зарила не е основана на настъпили обстоятелства след като е напуснал страната си по произход, а такива, от преди първото напускане през 2011г. Последното е още едно основание да се приемат за правилни изводите на органа, че причините , обусловили напускането на страната по произход, са изцяло икономически.

По силата на чл.9, ал.1 ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в нея е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, изтезание, или нечовешко или унижително отнасяне или наказание, или тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен, въоръжен конфликт.

Поради това, че наличието на никоя от посочените предпоставки не е установено от жалбоподателя, нито са наведени твърдения за такива по смисъла на чл. 9, ал. 8 ЗУБ, административният орган обосновано е приел, че не може да се направи извод за основателен страх от преследване, нито за наличие на заплаха за живота или свободата на кандидата, или някоя от особените хипотези, които да обусловят предоставянето на бежански или хуманитарен статут.

Въз основа на данните от справката за ситуацията в П. не може да се приеме, че при завръщането си жалбоподателят ще бъде подложен на трите вида тежки посегателства, дефинирани в член 15, буква в) от Квалификационната директива (Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила - преработен текст), представляващи условията, които трябва да бъдат изпълнени, за да се предостави субсидиарната закрила.

По отношение на жалбоподателя действително не са налице данни за съществуването на първите две категории тежки посегателства по тази разпоредба, съответно чл.9, ал.1, т.1 и 2 от ЗУБ, а именно: смъртното наказание или екзекуцията; изтезанието или нечовешкото или унизителното отнасяне или наказание, наложени на молител в страната му на произход. Този извод в оспореното решение е правилен, тъй като жалбоподателят изрично е посочил, че не е имал проблеми и не е заплашен от наказателно преследване за извършено правонарушение.

По отношение на третия вид тежко посегателство по цитираните разпоредби: тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт, на първо място следва да се приеме също, че не са налице, тъй като обстановката в П. не може да се определи понастоящем като въоръжен конфликт по правото на Европейския съюз и в контекста на даденото тълкуване с Решението от 30 януари 2014 година по дело C-285/12, A. D. от Съда на ЕС на чл. Член 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО, в действащата редакция - същата разпоредба от Директива 2011/85 преработена. Според Съда на ЕС съществуването на въоръжен вътрешен конфликт трябва да бъде признато, с оглед прилагането на тази разпоредба, когато редовните въоръжени сили на дадена държава се сблъскват с една или повече въоръжени групи или когато се сблъскват две или повече въоръжени групи. Съдът по т.21 от мотивите на решението е уточнил, че законодателят на Съюза е пожелал да предостави субсидиарна закрила на засегнатите лица не само в случаи на въоръжени международни конфликти и на въоръжени конфликти, които нямат международен характер, така както са определени в международното хуманитарно право, но също така и в случаи на въоръжени вътрешни конфликти, при условие че тези конфликти се характеризират с употребата на безогледно насилие, нито е необходимо да са налице всички критерии за такъв конфликт, установени от международното хуманитарно право. Също според съда не е необходима преценка на този конфликт като въоръжен от гледна точка на международното право. Също интензитетът на въоръжените сблъсъци, равнището на организираност на наличните въоръжени сили или продължителността на конфликта, не е необходимо да бъдат предмет на преценка, отделна от тази за степента на насилие, съществуващо на въпросната територия.

При така даденото тълкуване следователно, е необходимо да се прецени

само степента на насилие за целите на предоставянето на субсидиарна закрила, съответна на хуманитарен статут по чл.9 от ЗУБ. Именно въз основа на преценката за степента на насилие в А. е мотивирано обжалваното решение и по критериите, установени по делото решението от 17 февруари 2009 г. по дело Е. (С-465/07) на Съда на ЕС и във връзка с тълкуването на чл. 15, буква в) от Директива 2011/85. Не може въз основа на данните по делото да се приеме, че жалбоподателят ще бъде изложен на посегателството, дефинирано в член 15, буква в) от Директивата, ако бъде върнат в страната си по произход. Действията на правителството следва да се считат за свързани с опазването на общественения ред и сигурността на населението, присъщи за всяка държавна власт. Поради това терористичните актове, за които има данни в справката, не могат да се определят като вътрешен въоръжен конфликт по смисъла на даденото тълкуване от Съда на ЕС.

В решението на ответника и в справката на дирекцията се съдържат данни и са обсъдени обстоятелства за продължаващо терористично насилие и нарушаването на човешките права от недържавни субекти, представляващи значително предизвикателство за спазването на правата на човека в тази страна. Органът е взел предвид, че военните продължават да осъществяват операции срещу въоръжени терористични групировки в конкретни райони – П., Х. П.. *В допълнително приетите справки пред съда се изтъкват идентични по същество данни за освен в провинция Х. П. и в провинция Б. Д. и К. - последните два щата относно промените в специалният им статус.* цитирани са данни за чести атаки срещу общността "хазара", от страна на вътрешни въоръжени групировки. Няма данни за атаки срещу пашунския етнос или за каквито и да са конфликтни ситуации с лица от този етнос. Същественото в случая са усилията, които държавната власт полага за справянето с недържавните субекти, които допринасят за беззаконието в някои части на страната. В справката на дирекцията за ситуацията в П. са посочени източниците на информация - такива се съдържат в забележка под черта. По тези съображения, не е допуснато нарушение на критериите, според които следва да се извърши преценката на информацията за страната по произход на жалбоподателя, нито на степента на насилие и опасността от тежки посегателства, крайните изводи в решението са правилни и съответни на приетото от Съда по правата на човека и Съда на ЕС за лице в идентична ситуация с жалбоподателя.

В мотивите на оспореното решение правилно органът е отчетел тенденциите и политическа воля на официалната власт за справяне с насилието в страната, в това число все още съществуващият риск от смъртоносни заплахи срещу живота и сигурността на гражданите поради заплахата от атентати, представляващи случайни актове на насилие.

Не може да се приеме, че е налице опасност от тежки заплахи по смисъла на директивата и съответно чл.9, ал.1, т.3 ЗУБ, тъй като, както принципно е прието в мотивите на оспореното решение, не може да се очаква което и да е правителство да може да гарантира сигурността на всички граждани в която и да е страна. Дори и да са извършвани груби нарушения на човешките права, не може да се отрече, че държавната власт полага усилия за опазване на реда и сигурността на гражданското население в П., както и за укрепване на

стабилността на държавата.

Поради всичко изложено, обстоятелствата по делото не могат да обосноват извод за нарушение на основните права до степен, че да представлява основание за предоставяне на международна закрила и съответно нарушаване на основни права по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, конкретно чл. 3, принципа за забрана за обратно връщане по чл.4, ал.3 от ЗУБ и чл.33 от Ж. конвенция за статута на бежанците от 1951г., както и чл.19, ал.2 от Хартата за основните права на ЕС.

В заключение, от изложеното за обстановката в П. следва, че изводите за ситуацията в тази страна и по отношение на личното положение на жалбоподателя в обжалваното решение са правилни.

Административният орган се е съобразил със задължителното тълкуване на чл. 15 в от Директива 2004/83/ЕО, дадено с решението на Съда на Европейската общност по дело № С – 465/07. Приел е, че предвид доказателствата по делото не може да се направи извод, че спрямо кандидата за закрила са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието му на територията на държавата по произход, той ще бъде изправен пред реален риск да стане обект на заплахата, което е обстоятелство, относимо към предоставянето на хуманитарен статут.

Решението съдържа мотивирано произнасяне относно сигурността на държавата, в която лицето трябва да бъде върнато, административният орган е изложил мотиви за обстановката в П., които съдът приема за потвърдени от справките на Дирекцията – общо три приети като доказателство по делото, в това число и като неопровергани и неоспорени от страна на жалбоподателя. От него не са изложени данни за въоръжен конфликт в страната, както и за съществуваща несигурност до степен на безогледно насилие и заплахата от военни действия за живота на цивилни лица и не е налице каквото и да е основание да се приеме, че в тази страна е налице въоръжен конфликт.

Целта на жалбоподателя, мотивирала подаването на молбата му за закрила е очевидно е да продължи да живее извън страната си по произход, и конкретно в Европа, както до сега. Касае се за въпрос от личен и икономически характер, който не обосновава опасност от преследване, предвидено по Ж. конвенция за бежанците, съответно по чл.8 от ЗУБ. Понятието преследване, представляващо основание за предоставяне на закрила е дефинирано чрез причините, по които се осъществява - преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, възпроизведени в чл.8, ал.1 от ЗУБ, както и чрез лицата, които могат да осъществяват преследването – държавата или организация, на която държавата не желае или не може да противодейства. – ал. 3 от същата разпоредба. Преследването е дефинирано и чрез последиците - нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост, както и чрез действията, чрез които може да бъде осъществено - физическо или психическо насилие,

законови, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни или се прилагат с цел дискриминация, включително наказания за отклонение от военна служба – по чл. 8, ал. 4 и ал.5 ЗУБ. Тези разпоредби са в съответствие с даденото легално определение на понятието „бежанец“ по Ж. конвенция от 1951 г. и по специално по чл. 1, параграф 2 от нея както и на забраната за връщане по чл.33 от същата.

По твърденията за нарушаване с оспореното решение на права по Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи – Конвенцията, съобразно наведените основания, съдът съобрази от правна страна следното:

1.Съдът по правата на човека (ЕСПЧ) по прилагането на нормите на Конвенцията е приел, че отговорността на едната договаряща държава може да бъде ангажирана по косвен начин чрез поставянето на физическо лице на реален риск от нарушаване на неговите права в държава извън нейната юрисдикция в контекста на член 3 от Конвенцията за първи път по делото *S. срещу О. кралство* (Решение от 7 юли 1989 г., *S. v. T. U. K.*, серия А № 161, § 88). Впоследствие, съдебната практика, която се прилага еднакво и при риска от нарушения на член 2 от Конвенцията, се основава на основното значение на тези разпоредби и на абсолютния характер на забраната на член 3 и на факта, че той обхваща международно приет стандарт и забраната за изтезания, както и сериозният и непоправим характер на тези нарушения. Такива съображения обаче не са автоматично приложими по отношение на правата, защитени по другите разпоредби на Конвенцията.

2.Също в решението по цитираното дело *S.*, в § 86, ЕСПЧ е приел, че не може да се изиска договаряща държава да върне чужденец само в страна, в която условията са в пълно и ефективно съответствие с всяка от гаранциите на правата и свободите, посочени в Конвенцията. Съдът обаче не изключва, че може да възникнат въпроси по член 6 от Конвенцията в приемащата държава, особено когато съществува риск от екзекуция (*S.*, § 113) или евентуално по член 5 от Конвенцията, ако перспективата за произволно задържане е достатъчно явна (Решение от 14.10. 03 по дело *T. срещу О. кралство*, жалба 17387/03).

3.На следващо място, предвиденото в член 8 от ЕКПЧ право на зачитане на семейния живот, е гарантирано по същия начин и с член 7 от Хартата(19). От своя страна Европейският съд по правата на човека приема по приложението на чл.8 от Конвенцията, че:

3.1.Правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот(Решение от 28 ноември 1996 г., по дело *A. срещу Н. R. des arrkts et dūcisions* 1996-VI, стр. 2030, § 71.).

3.2.ЕКПЧ не гарантира по никакъв начин право на чужденеца да влиза и пребивава на територията на конкретна държава; държавите имат право да контролират влизането на чужди граждани на тяхна територия, като се съобразяват с поетите от тях ангажименти по международни договори. В областта на имиграционната политика държавите нямат задължение да зачитат избора на сключилите брак чужди граждани за тяхното съвместно

съжителство и да позволяват събирането на семейства на тяхна територия. (ЕСПЧ, Решение по дело G. срещу Швейцария от 19 февруари 1996 г. *R. des arrêts et décisions* 1996-I, стр. 174, § 38; Решение по дело A. с/у H., посочено по-горе, § 67 и Решение по дело Een срещу H. от 21 декември 2001 г., *R. des arrêts et décisions* 2001-I, § 36; Решение по дело B. срещу A. от 12 юни 2012 г., § 78 и цитираната съдебна практика).

3.3. Според ЕСПЧ приетото от дадена държава решение в областта на имиграционната политика е в състояние да засегне правото на зачитане на семейния живот, по-специално когато вследствие на това решение дадено лице следва да бъде принудително отведено от държавата, в която живеят членовете на неговото семейство (ЕСПЧ, Решение по дело B. срещу Швейцария от 2 август 2001 г. (§ 39 и цитираната съдебна практика), както и решение по дело B. срещу A., посочено по-горе, § 78 и цитираната съдебна практика).

3.4. ЕСПЧ изисква решението да е прието в съответствие с определените в член 8, параграф 2 от Конвенцията изисквания, като в рамките на анализа във всеки конкретен случай проверява дали в действителност това решение е „в съответствие със закона“, преследва законна цел, като например опазването на обществения ред, дали е „необходимо в едно демократично общество“ и дали издържа проверката за пропорционалност. Решаващо за преценката е дали във всеки отделен случай се постига справедлив баланс между общия интерес и интересите на засегнатите от решението лица. За тази преценка проверява редица фактори, свързани с индивидуалното и семейното положение на всяко от засегнатите лица.

3.5. Що се отнася до лице, в положението на жалбоподателя по делото A. X., ЕСПЧ взема предвид: гражданството на лицето; естеството на неговата социална, културна и семейна обвързаност с приемащата държава и с неговата държава по произход; при необходимост и за продължителността на брака и за деца от брака, както и за всякакви други обстоятелства, които доказват, че двойката съпрузи на практика води семеен живот. Що се отнася до съпруга на лице, в положението на жалбоподателя, ЕСПЧ взема предвид естеството и сериозността на трудностите, на които би могъл да бъде изложен в държавата по произход на другия съпруг (ЕСПЧ, Решение по дело B. срещу Швейцария, посочено по-горе, § 48 и Решение от 28 септември 2011 г. по дело N. срещу H., § 70; Решение от 10.10.2003г. по дело B. срещу Франция, §32).

3.6. Също ЕСПЧ приема, че отношенията между пълнолетни роднини, не обуславят непременно защита по член 8 от Конвенцията без други елементи на зависимост, включващи повече от нормалните емоционални връзки (ЕСПЧ, Решение по делото от 26 април 2007г., K. срещу H. от 26 април 2007г., жалба № 16351/03, § 52 и цитираната съдебна практика - Решението от 13 февруари 2001, по делото E. срещу Франция, жалба № 47160/99, § 34).

3.7. Следва да бъде разгледано като относимо твърдението на адв. И., че правото по член 9 от Конвенцията на съпругата на жалбоподателя ще бъде нарушено в П., съобразно практиката на ЕСПЧ, цитирана по-горе - B. срещу Швейцария, § 48; N. срещу H., § 70; B. срещу Франция, §32) за необосновано. Съдът е подчертавал, че свободата на мисълта, религията и съвестта е една от основите на демократичното общество и че проявяването на нечия

религия, включително стремежа да се убеди ближният, е съществена част от тази свобода -ЕСПЧ, Решение от 25 май 1993г. по делото К. срещу Гърция, § 31. Това обаче е преди всичко стандартът, прилаган в договарящите държави, които са ангажирани с демократичните идеали, върховенството на закона и правата на човека. Независимо от това договарящите държави имат задължения, наложени съгласно Конвенцията на Организацията на обединените нации за статута на бежанците от 1951 г. и членове 2 и 3 от Конвенцията. В резултат на това се предлага защита на онези, които имат обосновано твърдение, че или ще понесат преследване, *inter alia*, поради религиозни причини или ще бъдат изложени на реален риск от смърт или сериозно малтретиране и евентуално явно отричане на справедлив процес или произволно задържане, поради тяхната религиозна принадлежност (както по всяка друга причина). В противен случай би се наложило задължение на договарящите държави по Конвенцията *ефективно да действат като косвени гаранتي на свободата на религията за останалия свят*. Въпреки това Съдът не е изключил възможността в изключителни случаи да се ангажира отговорността по член 9 от Конвенцията на държава, която експулсира определено лице, ако жалбоподателят е изправен пред реален риск от флагрантно нарушение на този член в приемащата страна; но според Съда е трудно да си представим случай, при който достатъчно флагрантно нарушение на член 9 не би включвало третиране в нарушение на член 3 от Конвенцията (ЕСПЧ, Решение от

28 февруари 2006г. по делото *Z. and T. срещу О. кралство*, жалба № 27034/05) 3.8. Накрая следва да се отбележи, че цитираното до тук за съдебната практика на ЕСПЧ е възприето и потвърдено в практиката на Съда на ЕС във връзка със зачитането на правото по чл.8 ЕКПЧ, идентично с правото по чл.7 от Хартата за основните права на ЕС относно зачитането на правото на семеен живот - така например в Решение на Съда (голям състав) от 17 юни 2006г. по дело С-540/03, Европейски парламент срещу Съвета на Европейския съюз, §52-56, които настоящият съд намира с оглед яснота и прецизност на правните съображения, да цитира изрично:

„Съображения на Съда

52. Необходимо е първо да се отбележи, че правото на зачитане на семейния живот по смисъла на член 8 от ЕКПЧ е съставна част на основните права, които според установената практика на Съда са защитени от правовия ред на Общността (упоменатите по-горе Решение по дело С., точка 41, и Решение по дело А., точки 58 и 59). Това право да се живее с близки роднини вменява на държавите-членки задължения, които могат да бъдат отрицателни, когато някоя от тях е принудена да не експулсира дадено лице, или положителни, когато трябва да позволи на лице да влезе и пребивава на нейната територия.

53. По този начин Съдът е отбелязал, че дори ако ЕКПЧ не гарантира като основно право, правото на чужденец да влезе или да пребивава на територията на определена държава, изключването на лице от страна, в която живеят неговите близки роднини може да представлява намеса в правото на зачитане на семейния живот, защитено от член 8, параграф 1 от тази конвенция (упоменатото по-горе Решение по дело С., точка 42, и Решение по дело А., точка 59).

54. От друга страна, както Европейският съд за правата на човека е преценил в Решението по дело S. срещу H. от 21 декември 2001 г., параграф 31, "член 8 (от ЕКПЧОС) може да предизвика положителни задължения, присъщи на ефективното „зачитане“ на семейния живот. Принципите, които са прилагани към подобни задължения са съпоставими с тези, които управляват отрицателните задължения. В двата случая трябва да се има предвид точния баланс между конкуриращите се интереси на лицето и на обществото като цяло; при това и в двата случая държавата се ползва с определено право на преценка (Решение по дело G. (срещу Швейцария от 19 февруари 1996 г., R., стр. 174, 1996-I, точка 38, и Решение по дело A. срещу H. от 28 ноември 1996 г., R., , стр. 2030, 1996-VI), точка 63)".

В параграф 36 на Решението по посоченото дело S. срещу H., Европейският съд за правата на човека е припомнил принципите, които се прилагат при събиране на семейството, така както са посочени в упоменатите по-горе решения, Решение по дело G. срещу Швейцария, точка 38 и Решение по дело A. срещу H., точка 67:

„а) Обхватът на задължението на една държава да приеме на своя територия роднини на имигранти зависи от положението на заинтересованите лица и от общия интерес.

б) Според един принцип на установеното международно право, държавите имат право, без да накърняват ангажиментите, които произтичат за тях по силата на договорите, да контролират влизането на тяхна територия на лица, които не са техни граждани.

в) По отношение на имиграцията, член 8 не би могъл да се тълкува, че налага на държавата общото задължение да зачита направения избор от брачните двойки на общо място за живеене и че позволява събирането на семейството на тяхна територия”.

56. Европейският съд за правата на човека уточнява, че в своя анализ той взема под внимание възрастта на заинтересованите деца, тяхното положение в страната по произход и степента им на зависимост по отношение на роднините (упоменатото по-горе Решение по дело G. срещу Швейцария, параграф 37, вж. по-специално Решение по дело R. da S. срещу H. от 31 януари 2006 г., параграф 39).“

В заключение, въз основа на данните по делото и правните съображения, изведени от практиката на ЕСПЧ и СЕС следва, че наведените основания за закрила от жалбоподателя, поддържани и пред съда, сочат на извод, че са неотнормими към предоставянето на международна закрила, а твърденията му за обратното са изцяло необосновани поради следното:

1). В приетите по делото справки за ситуацията в П. не се съдържат данни за прилагане на преследване или санкции от какъвто и да е характер срещу лице, принадлежащо към пащунския етнос поради това, че е сключило брак с лице, което не принадлежи към същия етнос. Също няма данни за преследване или неблагоприятно третиране на лице само поради факта, че е пребивавало продължително време извън П.. Твърденията на жалбоподателя пред съда, че неговата каста - пащунският етнос, била много стриктна по

отношение на връзки и бракове извън общността, не се потвърждават от публично известни данни. Освен горното, няма данни, които според приложимото право в П. по отношение на браковете, се поставя под въпрос валидността му и оттам засягане на правото му на личен и семеен живот, което да ангажира задължение на българската държава. Жалбоподателят не обоснова пред съда дали неговата съпруга е мюсюлманка или не. Заяви, че не знае каква религия изповядва, но майка ѝ била мюсюлманка, а баща ѝ – християнин, отговори уклончиво: съпругата му казвала, че е християнка, но по нищо не личало, „може би е мюсюлманка“, той мисли, че съпругата му не знаела нищо за исляма. Поради това твърденията за евентуално поставяне под въпрос на брака му с българската гражданка – като обявяването му за невалиден в П., съобразно цитираните данни за приложимото право по справката, е изцяло хипотетично.

2) За второто обстоятелство, заявено от жалбоподателя пред съда – продължителен престой извън страната му по произход, също няма публично потвърдена от достоверни източници информация, че би могло само по себе си да съставлява основание за посегателство спрямо него на каквото и да е основание – от държавни или недържавни субекти, в това число от кръга на роднините му или по-широкия кръг – от страна на субекти от етноса, към който принадлежи. Данни за взаимоотношенията между лицата от пащунския етнос не са посочени в справката на дирекцията. В цитираните в справката указания на ВКБООН относно критериите за оценка на лицата, търсещи закрила от П. – последни по време от 2017г., се отнасяли до членове на религиозни малцинства ахмади, шиити, бахаи, християни, хинду, сикхи и др. Видно е също от данните по втората справка, приета пред съда, че пащунският етнос е вторият по численост – 15,42% от населението на П., след етноса пунжаби – 44,68% от населението, а сред религиозните групи най-висок е дялът на мюсюлманите-сунити – 85-90%, към която религия принадлежи и жалбоподателя.

3) При данните от справките за ситуацията в П., неоспорени и неопровергани от други доказателства, то следва, че не се доказва твърденията на жалбоподателя за съществуващи лични и потвърдени заплахи от тежки посегателства срещу живота и сигурността му на нито едно от поддържаните лични основания пред съда – брак с непашунка и продължително пребиваване извън П..

4) Що се касае до твърденията на адв. И., че ще бъдат нарушени права на жалбоподателя, тъй като евентуално при завръщане в П. заедно със съпругата му, същата би следвало да смени религията си, което определя като дискриминационно, също е на първо място непотвърдено – относно необходимостта от смяна на религията на съпругата, предвид уклончивите данни на жалбоподателя за нейната религия, и второ, е неотнормено. Относно спазването на основните права на чуждите граждани по Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, договаряща държава, страна по конвенцията, няма задължението да осигури зачитането на тези права на територията на други държави, които не са страни по Конвенцията и в пълен обем, така както са предвидени и гарантирани в Конвенцията, при условие, че няма данни за непозволено засягане на права по смисъла на чл.3

от конвенцията. В случая предполагаемото нарушение на правата – по чл.8 и чл.9 ЕКПЧ произтича от твърдението, че ако жалбоподателят бъде върнат в П., съпругата му няма да може да живее като християнка, без да рискува брака си и семейния си живот.

5) Данните по делото не разкриват следователно достатъчно реален и непосредствен риск от увреждане за жалбоподателя нито по смисъла на чл.2 нито по чл.3 от Конвенцията. Твърденията за съществуващи заплахи и рискове да бъде третиран неблагоприятно при завръщането му, като неподкрепени с никакви факти, са изцяло хипотетични. По делото няма данни, относими към нарушаването на тази норма в посочения смисъл и които да налагат предоставянето на хуманитарен статут на основания по чл.9, ал.8 ЗУБ, както във връзка с права на жалбоподателя – правото по чл.8 от Конвенцията, така и по отношение на неговата съпруга – правата по чл.8 и чл.9 от Конвенцията. .

По изложените съображения, по делото не се доказва, че при връщането на жалбоподателя в страната му по произход - П., ще бъде подложен на преследване или третиране в нарушение на негови основни права, конкретно на правото му на живот и забраната за изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, съставляващи основания за предоставяне на международна закрила, по смисъла на чл.8, ал.1-5 и чл.9, ал.1, -3 ЗУБ за предоставяне на международна закрила.

Предвид горното, личното положение на жалбоподателя не попада в приложното поле на нито едно от основанията по чл.8 и чл.9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут или статут на бежанец.

Правилно в оспореното по делото решение е прието като основание за постановяване на отказ по молбата за международна закрила и възражението о на ДАНС да бъде предоставен статут на жалбоподателя по съображение за налични данни, че съставлява заплахата за националната сигурност - основание по за отказ по чл. 12, ал.1, т.6 и чл.12, ал.2, т.4 ЗУБ. Последното основание за отказ е предвидено по чл. 17, т. 1, б. "г" от Директива 2011/95/ЕС - гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплахата за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира. Същото е въведено чрез транспониране на нормата на директивата в националното право в текстовете на чл. 12, ал.1, т.6 и чл.12, ал.2, т.4 ЗУБ, и които норми, според настоящия състав на съда, правилно са приложени с оспореното по делото решение.

Както правилно е прието в мотивите на оспореното решение, административният орган - председателят на ДАБ не е компетентен да установява в какво се изразява заплахата за националната сигурност и съпоставянето ѝ със засегнатата правна сфера на кандидата спрямо разпоредбата на чл. 12 от ЗУБ. Такава компетентност е предоставена на органите на ДАНС, и тя е специална, а именно:

-ДАНС извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните

права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред - чл. 4, ал. 1 от ЗДАНС.

-ДАНС осъществява информационно-аналитична, прогностична, контролна, координационна и методическа дейност със собствена и на други държавни органи информация от значение за националната сигурност чл. 4, ал. 3 от ЗДАНС

ДАНС осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за предоставяне на убежище, статут на бежанец, хуманитарен статут и временна закрила по ЗУБ- чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС,

- при получаване на молба за предоставяне на закрила по ЗУБ компетентните органи задължително изискват писмено становище на ДАНС - чл. 58, ал. 7 от ЗУБ

-на органите, компетентни да разгледат молба за международна закрила, не е предоставено правомощие в ЗУБ или в друг закон да се произнасят, установяват или доказват самостоятелно дали кандидатът за закрила представлява заплаха за националната сигурност, в смисъла по чл.4, ал.1 ЗДАНС.

Следователно, становището от ДАНС по отношение на лицата, подали молба за закрила, предвидено по чл.58, ал.7 ЗУБ , може да бъде дадено само по въпроси, попадащи в областа на компетентност на ДАНС - защитата на националната сигурност, която компетентност на агенцията е изключителна.

Органите на ДАБ от своя страна са компетентни да преценят по същество на основанията по чл.8 или чл.9 ЗУБ молбата за предоставяне на международна закрила, в това число при данни, че молителят представлява заплаха за националната сигурност, но дали кандидатът представлява заплаха за националната сигурност, нямат правомощие да установяват.

Следователно, правилна е преценката в оспореното решение, че по обвързващ начин - въз основа на официален документ, издаден от административен орган и в рамките на неговата компетентност се установява, че жалбоподателят съставлява заплаха за националната сигурност. Ответният административен орган - председателят на ДАБ е обвързан от посоченото обстоятелство без право на самостоятелна преценка спрямо становището на ДАНС. Дори по аргумент от чл.17, т.1, б."г" от Директива 2011/95/ЕС, становището на ДАНС, че кандидатът представлява заплаха за националната сигурност, ще бъде достатъчно доказателство, от което да се изведе заключението, че са налице "сериозни основания да се счита, че съответното лице представлява заплаха за обществото или за сигурността на държавата-членка, в която се намира".

Освен горното, от фактите следва, че жалбоподателят не е имал първоначално каквото и да е намерение да иска закрила от българската държава, а е подал молбата си след като е получил отказ да му бъдат издадени необходимите разрешения и документи за законно пребиваване в страната от българските власти. Изложеното потвърждава приетото от ответника, че жалбоподателят следва да се счита за мигрант по смисъла на параграф 62 от Наръчника по процедури и критерии на ВКБООН, цитиран

по-горе.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с приложимия материален закон и подадената срещу него жалба, като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, Административен съд София-град, Първо отделение, 12 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Х., гражданин на П., лице от мъжки пол, [дата на раждане] , ЛНЧ [ЕГН] против Решение 3492/05.06.2019 г. на председателя на ДАБ – МС.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: